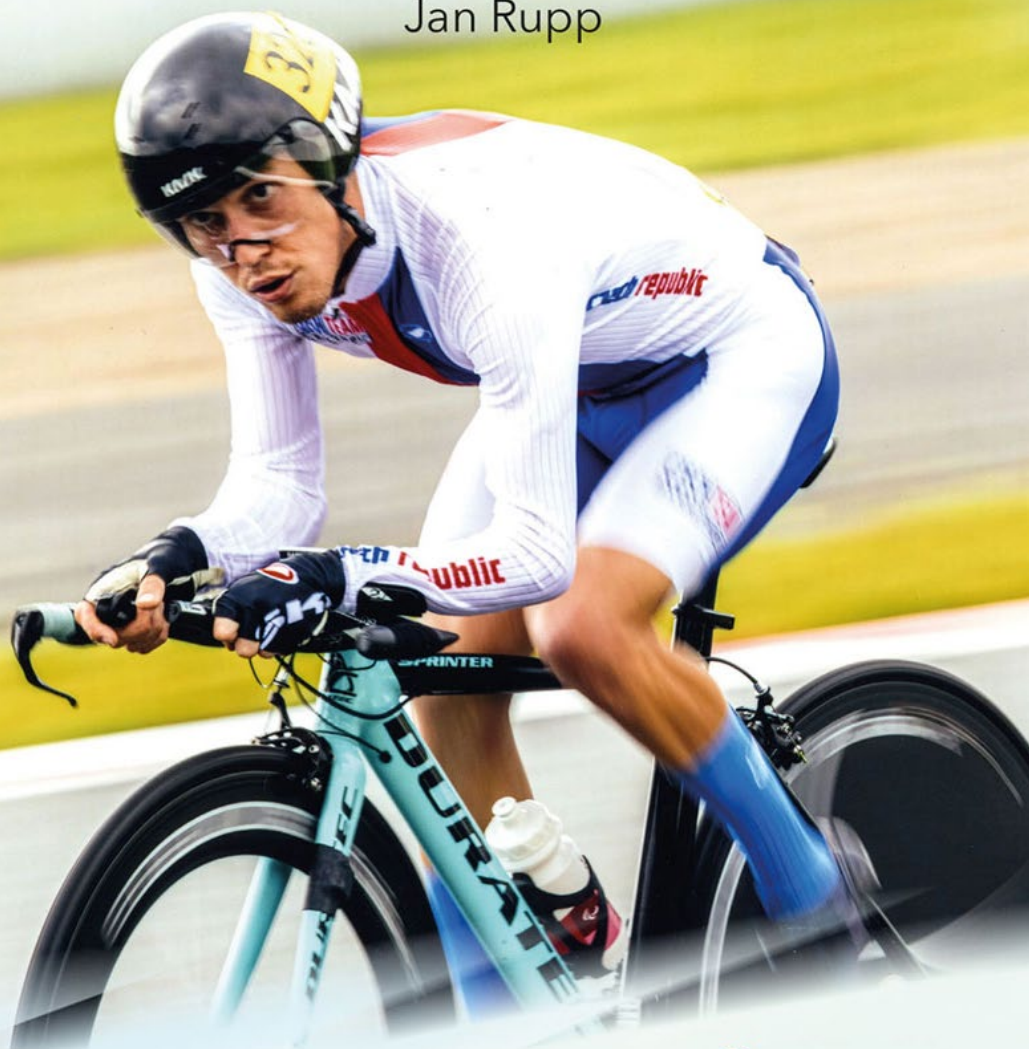

IVO KOBLASA: NIKDY TO NEVZDÁVÁM

Jan Rupp

 P R E S S

Ivo Koblasa: Nikdy to nevzdávám!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Rupp

Ivo Koblasa: Nikdy to nevzdávám! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**IVO KOBLASA:
NIKDY TO NEVZDÁVÁM**

Jan Rupp

KASK

CZECH TEAM
PARALYMPIC

vega repair

ENEOS

TOKYO 2020

PRIST POWER

DIP STEEL

EQUIPOX

XOUNDER

IVO KOBLASA: NIKDY TO NEVZDÁVÁM

Jan Rupp

 P R E S S

OBSAH

Ne každé dětství je bezstarostné	9
Operace může být nová šance	29
Moje závodní začátky	51
Mám ty nejlepší rodiče na světě	65
Jak to vidí táta	99
Jak jsem potkal toho nej trenéra Mirka Černohlávka	109
Londýn a další příprava	129
Rio de Janeiro	169
Můj současný trenér Lukáš Petr	185
I děda bojoval za naši republiku	207
Ivo	215
Emil	223
Tokio	231

Kapitola 1

1. NE KAŽDÉ DĚTSTVÍ JE BEZSTAROSTNÉ

V životě je všechno relativní a každý si myslí, že má nárok a právo na to, aby si zasloužil trochu lepší život než ten, který mu osud přichystal. Dívá se kolem sebe a svoji identitu i pocit spokojenosti si buduje srovnáváním. Když vidíte někoho, kdo je v něčem horší než vy, máte nad ním pocit převahy a vlastního vítězství, třeba i nezaslouženého. Nikdo nemůže za to, s čím a do jaké rodiny se narodil, ani za to, co dostal do vínku. A stejně se rozhlížíte kolem sebe a říkáte si, jak byste byl šťastný, kdybyste měl něco z toho, co má druhý. A tak mu závidíte. Kdo přišel o článek prstu, závidí těm, kteří mají prsty celé. Komu chybí prst, závidí těm, jimž chybí jenom jeden článek. Komu chybí celá paže, říká si, jak by byl šťasten, kdyby mohl někoho obejmout, třeba jen rukou bez prstů. Já to mám jednodušší, už jsem se takhle narodil. A když se na svůj dosavadní život podívám zpětně, musím konstatovat, že se všechno vlastně už jenom zlepšovalo. Nikomu nic nezávidím, protože člověk musí hrát s takovými kartami, které na začátku dostal. Teprve časem pochopí, že i z těch nejnižších se dá sestavit slušná postupka a ty vysoké teprve přijdou, protože v balíčku před vámi jsou pořád ještě všechny karty, jenom je nemáte nachystané hned navrchu, ale skrývají se někde uprostřed anebo až dole.

Narodil jsem se klasickým porodem a na svět jsem přišel jako podle jízdního řádu, přesně po devíti měsících. Mamince bylo v té době 35 let a byl jsem její druhé a vytoužené dítě, kluk, na kterého se těšila, a proto se ke mně chovala pěkně a zodpovědně po celou dobu těhotenství. Měl jsem i štěstí, že se jí vyhnuly všechny chřipky a virózy, tlačence nebo úleky, zkažená jídla, no zkrátka všechno, před čím lékaři varují a co by mě mohlo jakkoliv ohrozit

nebo poslat ať už na tento svět o chvíli dřív nebo nedej bože na onen svět nadobro. Takhle jsem přišel na svět v brněnské porodnici na Obilním trhu snad jenom s tím rozdílem, že se můj porod uměle oddaloval. Začal jsem se totiž drát ven v pátek 9. července 1993, což ode mě nebylo zrovna taktické. Ne snad proto, že bych byl sečtělý a věděl, že pátek, nešťastný to den, ale proto, že v porodnici zrovna nebyl k dispozici žádný lékař. Maminku tedy uložili na pokoj a dostala nějaké léky, aby se porod oddálil. Spolu s ní tam byl od sobotního rána i táta, protože v té době už začínal trend tatínků u porodu a můj táta se nikdy ničeho nebál. Všechno tedy probíhalo hladce. Tátu v noci sestřičky rozespálým hlasem uklidňovaly, že stačí, když přijede až ráno. Maminku převezli do předporodního pokoje, kde už s ní byl táta a držel ji za ruku. V devět hodin se připotácel pan doktor, na kterém bylo vidět a cítit, že jeho páteční noc neprobíhala zdaleka tak hladce, jak bychom ten den potřebovali. Nevím, jestli už slavil můj příchod na svět dopředu, ale rodičům bylo jasné, že to bude spíše příroda, kdo jim dnes pomůže více. Na svět jsem ale přišel normálním způsobem, bez problémů a komplikací. Ten doktor byl asi vůbec veselá kopa, protože pořád pokukoval po mém tatkově a čekal, kdy omdlí. Toho se ale nedočkal, a tak aspoň, když bylo po všem, vzal do ruky smotek zakrvácené placenty, strčil mu ji pod nos a vybafnul: „Ani tohle vám nevadí?“ „Nevadí,“ pravil klidně táta a díval se, jak mě otírají a balí do zavinovaček. Všechno tedy proběhlo normálně, měl jsem očekávaný počet rukou a nohou, řval jsem na celé kolo a vůbec vypadal k světu. Jediné, na co se zapomělo, bylo udělat mi takové to klasické vyšetření, zjistit reflexy, odezvy a tak. Stal jsem se tedy několikakilovým zlatým pokladem

maminky a tatínka, zabaleným do zavinovaček a rozbalovaným jen pro oči rodičů, mojí starší sestry, šťastných babiček a dědečků a vůbec všech, kteří se k nám přijeli podívat, přáli mi v životě štěstí, radovali se ze mě a hrdě se se mnou fotili.

Každé dítě je v téhle době pro maminky vším, je krásné i se všemi svými faldíčky a řídkými vlásky, pozorují ho, dokážou odhadnout jeho pocity a radují se z každého sebemenšího pokroku, jímž se dítě mění z ležícího uzlíčku v hravé mládě se vším, co k tomu danému věku patří. Už vám sevře prst, už se kolem sebe rozhlíží, kope nožkama, zvedá ruce. Zvedá ruce? No, už zvedá ručičku, vidí moje maminka a samozřejmě se raduje, ale vzadu v hlavě cítí, že děti přece zvedají ruce obě a ne pořád jen tu jednu. Nejhorší jsou knížky a časopisy pro mladé maminky. Tam píšou úplně přesně, co a v kolikátém týdnu má dítě umět, a běda dítěti, mamince i otci, když to v pondělí onoho naplánovaného týdne ještě neumí, a nedělá to dokonce ani o týden později. Radost se mění ve strach, představy šťastného života se rozplývají, babičky slevují z požadavků a modlí se, aby se kluk aspoň vyučil, když už začíná být zcela jasné, že z dítěte nic nebude, když už je teď takhle opožděné. No a já pořád nic. Mával jsem kolem sebe pravou rukou a levou jsem měl položenou vedle hlavy, zařatou v pěst, ale jinak ji nepoužíval. Lékaři samozřejmě vědí, jakou paniku dokážou některé maminky nadělat, a navíc musí přijít s vlastním vysvětlením, které znělo, že jsem vyložený a jasně vyhraněný pravák, takže „není potřeba se, maminko, jakkoliv znepokojoovat a všechno bude dobré“. Rodiče byli ochotni tomuto tvrzení věřit tak šest měsíců, než se rozhodli běžet jako kohoutek a slepička pro kapičku

poznání, aniž tušili, na jak dlouhou cestu se stovkami zastávek trvajících několik let se v tom okamžiku vydali. Na svojí cestě od čerta k ďáblu se nakonec dostali do brněnské polikliniky v Bílém domě k jedné fyzioterapeutce, která zjistila, že jsem patrně při porodu prodělal dětskou mozkovou obrnu a jsem ochrnutý na levou polovinu těla. Kdy se to stalo a jak, nedokázal nikdo říct. Já si to pochopitelně nepamatuji – všechno, co jsem zatím napsal, vím samozřejmě jenom z vyprávění – takže snad byl na vině ten oddalovaný porod, snad jsem se přiškrtl pupeční šňůrou. Ať už to bylo jakkoliv, je zbytečné o tom spekulovat, nadávat na doktory nebo na Černobyl jako moje babička, je potřeba s tím začít něco dělat. A v tom jsou zase rodiče machři. Začali se mnou docházet k paní doktorce Kalivodové, rehabilitační dětské lékařce, a ta se mnou cvičila Vojtovu metodu. Dokážete si asi představit, co prožívají rodiče, když jejich dítě nehýbe jednou polovinou těla, tedy ani rukou, ani nohou. A jestli si myslíte, že z takového dítěte máte jen poloviční radost, tak to je špatná matematika. Máte však nesmírnou radost z každého malého pokroku, který dítě tím cvičením udělá. Levou ruku jsem měl pořád bojovně zatnutou v pěst a levou nohou jsem pohyboval jenom špatně. Ale měl jsem chuť do života a postupně se naučil lézt s vybavením, jaké jsem měl, takže místo popředu jsem lezl pozadu, protože mi v tom nepohyblivá ruka bránila méně. Anebo jsem se o ni opíral, ale pak jsem zase zanedbával tu levou nohu, protože to lezení vážně nebylo jednoduché. Ale na čtyřech člověk nemůže být pořád a i já se postupně pokoušel začít chodit, což se mi sice dařilo, ale ta zatracená noha mě nechtěla moc poslouchat. Trochu jsem se o ni opíral, trochu mi překážela, takže při chůzi

jsem víc zakopával, než chodil. A protože jsem častěji padal, než šel, dohodli se rodiče s paní doktorkou, že by bylo lepší začít na odrážedle. Dávalo mi to jednak šanci, že se při chůzi neumlátím o zem, a hlavně se mi na odrážedle více rozpochybovala ta ztuhlá noha a nekřivil jsem si páteř, protože když máte každou nohu trochu jinou a Joffrey de Peyrac už má svoji Angeliku a vyšel z módy, tak úplně nemáte chuť si ke svým problémům ještě přidat skoliózu.

Odrážedlo, to bylo něco! Lítal jsem na něm jak drak, snad abych dohnal všechny ty měsíce, kdy jsem se nemohl pořádně pohnout. Sice jsem se snažil, ale pohyb to byl mizerný. A navíc to byl ventil na moji hyperaktivitu, takže jsem hrkal po bytě i po venku, až z mých umělohmotných koleček se vzorkem mámě hlava brněla. Ale na druhou stranu byla ráda, protože konečně měla kluka, co ani moc nevypadal jinak než ostatní. Drandil jsem po venku jako splašený. Boty mi vydržely tak možná dva týdny, jak byly vpředu a vzadu obroušené od odrážení a brždění, ale hlavně, že to jelo. Jezdil jsem tedy na odrážedle dřív, než jsem se naučil chodit. Ta moje pořád mírně pokrčená noha se mi opravdu trochu uvolnila, takže pak se mi už chodilo lépe, ale to už bylo v době, kdy jsem dosáhnul na pedály malého kola s pomocnými stabilizačními kolečky, na které mě posadili. A teprve tady mám pocit, že začal můj opravdový život. Bylo to jako dát vojákovi pušku, hudebníkovi noty, marnivé ženě zrcadlo, jezdcí koně – a tím jezdcem jsem se od té doby opravdu stal. Kdybych věděl přesně, kolikátého mě posadili na kolo, uváděl bych to v životopise místo data narození. Někdo má dvě příjmení, někdo trvalé a přechodné bydliště, já mám dvě data

narození. A tak začal můj cyklistický život, protože jsem na kole jezdil dřív, než jsem uměl pořádně chodit.

Moje dětství je spojeno s brněnskou městskou částí Bystrc. Má tu výhodu, že leží na okraji Brna, ze všech stran je obklopená lesy a přírodou a její hlavní dominantou je Brněnská přehrada, kam mě rodiče často brávali. Bylo štěstí, že jsem vyrůstal právě tady, protože kdyby mě vypustili někde ve městě, určitě bych při své hyperaktivitě vykolejil na ulici několik tramvají, zbořil pár sloupů pouličního osvětlení a autům vysvětlil, že silnice tu nejsou jenom pro ně. Nic z toho by mi asi tak hladce neprošlo, takže moje bystrcké cesty do Údolí oddechu byly oddechem i pro maminku, která mě na mých dlouhých výletech doprovázela a byla tady výrazně klidnější, než kdyby mě venčila někde na ulici nebo v městském parku. Ten by ale musel být rozlehlý jak celá čtvrť, aby mi stačil. Kolo mě tedy přiměřeně unavilo pouze s tím rozdílem, že po příchodu domů jsem za chvíli zregeneroval a začal řídit znovu, zatímco maminka byla z odpoledního běhání za mým kolem a korigování mého směru ulítaná víc než anděl strážný, s nímž to společně nějak zvládali. Ale v životě jste jednou dole a jednou nahoře, takže ta zdánlivě progresivní sinusoida úspěšnosti mého bytí se už zase začínala pomalu měnit v sestup a tahle zdánlivá idylka vycházek a výletů trvala jen do okamžiku, kdy paní doktorka začala zvažovat, jestli se prodělání mozkové obrny neodrazilo kromě pohybu i do nějakého dalšího poškození mého mozku. Tentokrát jsme tedy zamířili na neurologii – tam jsme ještě nebyli, jinak už snad všude – aby mi paní doktorka udělala EEG a zjistila mozkovou aktivitu,

jestli nemám náběh na epilepsii. V té době jsme ještě netušili, že někteří doktoři vám chtějí pomoci a někteří chodí jenom do zaměstnání. Tohle byl bohužel ten případ lékařky, co mě po vyšetření položila v čekárně na přebalovací stůl, přese mě roztáhla plachtu papíru s výsledky a na celou čekárnu, kde bylo asi čtyřicet dalších důvěřivě čekajících pacientů, začala nahlas komentovat dosažené výsledky a která křivka se jí líbí a která naopak nelíbí a patrně signalizuje můj sklon k epilepsii. S tímto přístupem a podobným způsobem konstatování jsme se pak setkávali i u jiných lékařů. To jsou ta zjištění, co vám asi je. Popsat dokázali lékaři úplně všechny moje neduhy, zvlášť když v úvodu každé zprávy bylo uvedeno: Prodělal dětskou mozkovou obrnu. No to je něco, to je úplně jasné, že na to se nabalují spasmy končetin, ztráta jemné motoriky, omezená hybnost, deformace a podívejme se, teď i epilepsie. No co byste chtěli? No, chtěli bychom vědět, jak z toho ven. Jak rozcvičit ty ztuhlé ruce a nohy, jak nic nezanedbat, jak předejít dalším problémům, jak rozvíjet toho malého kloučka. Jak, jak, jak? Jenže na naše otázky jsme nedostávali odpovědi. Místo toho nás pozvali za půl roku na kontrolu, kde konstatovali v případě mozkové aktivity setrvalý stav, avšak se zdviženým prstem. Jako při povodni, kdy korytem protéká abnormálně více vody a vy přejdete do stavu ostražitosti, což znamená, že se bojíte, ale nevíte, co bude dál, jinak však nemůžete dělat vůbec nic. Potom nám doporučili léčebný pobyt v Klimkovicích, lázních zaměřených na nemoci pohybového ústrojí. Když jsme se v lázních rozkoukali, poprosili jsme ještě tátu, aby mi sem přivezl kolo. Bylo to tu docela pěkné a ideální k mým vyjížděním, abych si po všech cvičeních taky trochu odpočal a moje změna místa

i životního stylu nebyla tak markantní. Bylo mi v té době asi dva a půl roku, takže jsem z toho samozřejmě neměl rozum, ale maminka ho měla zase tolik, aby věděla, že tyhle lázně nebudou o chození po promenádě a znuďném zapíjení zákusků kávou černou tak jako to, co přišlo. Mnoho pacientů odjíždí z lázní vyléčených, naplněných zážitky a optimismem do dalšího života; teatrálně odhazují berle a pochvalují si, jak jim to tu pomohlo. Já jsem chodil na procedury a cvičil tak intenzivně, že můj mozek tu zátěž prostě nevydržel a stav ostražitosti nad množstvím aktivity probíhající v korytech a řečišti mého mozku už překročil možnou mez a vylil se z břehů. V praxi to znamenalo, že se naplnilo varování paní doktorky z neurologie – ty křivky, co se jí nelíbily, se nyní vyšplhaly do výšek a hrotů znamenajících epileptický záchvat. Byl jsem ze všeho toho cvičení už tak vyčerpaný fyzicky i psychicky, že jsem to prostě nezvládl. Cvičily se různé měkké techniky, Vojtova metoda, kde se vytváří akupresurní tlak na některé oblasti, což u někoho může vyvolávat velmi nepříjemné pocity, spojené samozřejmě s mozkem. Nejprve jsem byl jen pořádně unavený, až jsem jednoho dne omdlel, začal se třepat a dostal jsem záchvat se záchvěvy končetin jako vystřižený z učebnice epilepsie. Doktoři byli stejně vydešení jako moje maminka, nakonec mi zavolali sanitku a zatímco ostatní pacienti odjížděli z lázní téměř vyléčení a po svých, já jel v kómatu a sanitkou do nemocnice v Porubě. Teprve tady se rozplynula naše brněnská povýšenost obyvatel druhého největšího města v republice, protože v Porubě jsme se poprvé setkali s úplně odlišným přístupem: Se slušností, ohleduplností všech lidí, kteří mě nechťeli jenom prohlédnout, ale chtěli mi i pomoci, ať už to byli

lékaři nebo sestřičky. Ležel jsem připojený na přístrojích a lékaři teprve tady a s určitostí vyřkli nebo snad zopakovali to, co mi zlá sudička dala do vínku: „Až mu bude dva a půl roku, pojedje do Klimkovic a od té doby bude epileptik.“ Rodiče to dost vyděsilo, protože do té doby znali tohle latinské slovo jenom z knížek a filmů a nevěděli, co všechno se za ním skrývá a bude postupně vyplouvat na povrch. Pramalou útěchou jim bylo i to, že epilepsie je nemocí slavných (trpěl jí Caesar i Napoleon, Isaac Newton a mnozí další). Klidně by se spokojili s tím, kdybych se v budoucnu ničím neproslavil a raději zůstal zdravý. Zatím to teda žádná sláva nebyla. Ležel jsem napojený na přístrojích signalizujících, že v mém mozku probíhá jedna epileptická bouře za druhou (zvaná grand mall). Mezitím lékaři vysvětlovali mým rodičům, co tato nemoc znamená a jaké obtíže může v životě dále přinášet. Strávil jsem tedy v porubské nemocnici několik týdnů, a teprve když jsem se dostal do stabilizovaného stavu a vše se relativně uklidnilo, dostali jsme sanitku, příslušné léky a odjeli domů do Brna. Zde si nás převzala do péče Dětská nemocnice s paní doktorkou Ošlejškovou a doktorkou Kučerovou, které dělaly, co mohly.

Jenže čas nezastavíte. Dostal jsem se do věku, kdy bych měl jít do školky, což jsem ještě před půl rokem chápal jako normální posun úměrný věku a ani moje levá polovina těla mi v tom nemohla zabránit. Teď ale nad mojí předškolní výukou visel dost velký otazník, jemuž dala tečku právě zmíněná epilepsie a fakt, že se můj záchvat mohl kdykoliv zopakovat. A to byla pro cizí lidi, co mě měli mít na starosti, ale i pro mě samotného dost riziková

situace, kterou se rodiče báli podstoupit. Tentokrát nám pomohla paní doktorka Kalvodová. Ta kromě toho, že ordinovala na Poliklinice v Bílém domě, zároveň dělala lékařku ve stacionáři v Bohunicích, jenž se zaměřoval právě na děti s různým pohybovým postižením. Začal jsem tedy dopoledne chodit do téhle školky, kde jsme všichni vypadali jak Napoleonovi vojáci po ústupu od Waterloo. Ale na druhou stranu jsem se tu cítil dobře, nikomu nekazil dojem ze společné fotky na konci školního roku a sestřičky, co se o nás staraly, našťěstí chápaly, že bude lepší si s námi spíš kreslit a cvičit Vojtovu metodu, než hrát na honěnou. Takhle to šlo asi rok. Systematicky jsem cvičil, chodil do školky, kde jsem měl kamarády a kde lidé nejen věděli, co mi je, ale i jak mi pomoci. Jenže sinusoida životních úspěchů se už zase začala pomalu otáčet a ani to malé štěstí, které je tak vzdálené představám o štěstí jiných lidí, tak netrvalo dlouho. Po roce došlo ve školce k zásadní personální obměně. Nový personál měl své vlastní priority, jež bohužel nekorespondovaly s potřebami nás dětí. Staly jsme se spíš jen jakýmsi prvkem legitimizace jejich činnosti, existence a nároku na plat. Z nadějně se pohybově rozvíjejícího kluka jsem se tak dostal do fáze stagnace a poté až degradace všeho úsilí, které do mě kdy vložili. Stal jsem se zase skoro ležákem a rodiče se marně ptali, co se stalo, že se všechno zase obrací k horšímu. Kdybych si z toho chtěl dělat legraci, označil bych to možná byla za progresivní metodu spočívající v pokusu personálu o naši integraci do běžné společnosti tím, že se k nám budou chovat jako k běžným dětem, tedy že nám rozhodí hračky po koberci a my si s nimi budeme hrát, protože už nic dalšího nepotřebujeme a silnější přežije. Bloumáme tedy po koberci

jak slepice na dvorku, občas do nějaké hračky klovneme rukou nebo nohou a pak u nich sedíme a poleháváme, protože nás nikdo do ničeho nenutí. Snášíme tak možná našim ošetřujícím hospodářům zlatá vejce v podobě jejich klidu a platu a celkově přijímáme tuhle změnu mlčky, než rodiče přijdou na to, že tady už jejich kuřátku pšenka nepokvete, a začnou pro mě hledat běžnou školku.

Lékaři nám to doporučili. Věděli, že pro mě bude dobré, pokud mě zaintegrují se zdravými dětmi. Jenom když si vzpomenu, jakou polemiku vyvolává téma integrace v dnešní době nedávné ministryně Valachové, která se je snažila prosadit do běžného života, tak se vůbec divím, že se to tenkrát podařilo. Můj příběh se ale odvíjel skoro před dvaceti lety, kdy děti mého typu standardně mířily do zvláštních škol, aby tu spokojeně zakrněly a nekazily ostatním dětem radostné představy o životě. Ono s integrací bude problém vždycky, protože slouží jenom někomu, respektive jednomu žáku ve třídě, takže hlasů proti ní bude statisticky vždycky znít více. Pokud si normální zdravé dítě hraje se staršími kamarády nebo sourozenci, je to pro něj vždycky přínosné. Učí se od nich, přejímá jejich vzory chování, napodobuje je, rozšiřuje si obzory i slovní zásobu a chce se jim vyrovnat. Ve třídě to funguje stejně a efekty pro zaintegrované dítě jsou jednoznačné. Zlepšuje se mu prospěch a pokrok je na něm vidět. U ostatních dětí jde ale jen o nepřímé efekty, jako je poznání, že tu s nimi žijí i jiné děti, s jakými se dosud nesetkaly. Naučí se k nim chovat, najdou v sobě určité gentlemanství, schopnost pomáhat, nejsou to však přímé a jednoznačné efekty, které by jim zlepšily prospěch, rozšířily slovní

zásobu třeba v angličtině, pomohly u přijímaček a v dalším směřování života. Záleží tedy spíše na rodičích a jejich stupnici hodnot, jestli se jim přinášené efekty z celé integrace budou zdát pro jejich děti dostatečně atraktivní. Málokdo je takový altruista, aby si zhoršil svoje životní vyhlídky kvůli pocitu solidárnosti s někým, koho vůbec nezná. Lidé z vesnic se také brání přílivu přistěhovalců z města, protože chtějí žít v malé obci právě proto, že je malá, a argumenty o tom, že je přece potřeba umožnit těm ubohým lidem z města, aby i oni mohli žít v klidném a zdravém prostředí obklopeném přírodou, sice znějí nesmírně lidsky, ale raději ať to jdou zkusit někam jinam. Ve školce a škole to je podobné, protože co když to nové dítě bude mít nezasloužené výhody oproti našim dětem? A co když bude brzdit výuku a naše dítě se kvůli tomu naučí o trochu méně a v konkurenčním boji s žáky z jiných škol potom neuspěje? Integrace tedy ano, ale ať to jde zkusit někam jinam.

Prvním pozitivním momentem pro mě byl fakt, že školka v Králově Poli o možnosti mého začlenění vůbec uvažovala a tuto možnost nám nabídla. Teprve potom přišla podmínka, že musíme mít souhlas všech ostatních rodičů s tím, že s jejich dětmi budu zaintegrovaný i já. Zkuste si představit tu hrůzu, když se ptáte cizích lidí, co vás nikdy ani neviděli, jestli je vaše dítě hodno chodit s jejich krásnými, bílými, blondatými, dokonalými dětmi do jedné třídy. Nepřipomíná vám to něco? No dobře, to jsem možná přehnal. Ale rodiče těch dětí byli naštěstí buď rozumní nebo věděli o dětské mozkové obrně asi tolik, co mí rodiče před pěti lety, tedy nic. Nebo si snad zjistili, že ta nemoc není nakažlivá, ale vrozená? Prostě všichni do jednoho

souhlasili, aniž je mí rodiče museli svolávat na společnou schůzku a přemlouvat jak nájemníky v jednom domě, jestli budou souhlasit s výtahem pro kluka, co špatně chodí, a jestli ten výtah nebude příliš hlučný. Možná zapracovalo i to, co jsem zmínil na začátku, tedy srovnání, že tomu, kdo je lepší, závidíte, ale pokud je naopak někdo horší, máte nad ním převahu a nemůže kariéru vašeho dítěte nijak ohrozit. Takže to dobře dopadlo. Ale taková byla doba. A ostatní rodiče, aniž by to tušili, mi tak nechtěně pomohli k prvnímu místu, protože jsem byl asi první zaintegrované dítě v brněnském školství. Tohle prvenství bylo skutečným vítězstvím, protože ostatní děti zjistily, že jsem úplně stejný jako oni, jenom prostě blbě chodím, ale jinak se se mnou dá bavit. A já chci být jako oni, povídat si s nimi, hrát si s nimi. Navíc jsem raubíř k pohledání, takže mě nakonec vzaly mezi sebe a za pár týdnů jsem udělal větší intelektuální a pohybový pokrok než jindy za celý rok. Dokonce i učitelé na mě byli příjemní, snažili se mi pomoci a ukázat sobě i ostatním, že tuhle novou situaci zvládnou. Možná je to i trochu bavilo, přinejmenším to přinášelo změnu do jejich životů. Takže vše se zase dařilo a loďka života zase jednou plula na vlně positivity přídí vzhůru.

Co se však nelepšilo, byla moje epilepsie, kdy namísto ojedinělých velkých záchvatů přišla spousta a spousta malých. Ty jsem měl hlavně přes den, zatímco večer, když jsem usínal, a potom nad ránem přicházely ty velké, nezávisle na tom, že jsem bral léky. Zkoušeli jsme různé kombinace a změny léků, ale protože jsem paličák, dělal jsem si už tenkrát, co jsem chtěl, i když v tomhle případě to způsoboval můj mozek a já o to

Kapitola 1 **Ne každé dětství je bezstarostné**

ani nestál. Zvyšovala se bohužel nejen intenzita těch záchvatů, ale i jejich počet a nikdo s tím nedokázal nic udělat, ať už se postavil na hlavu on nebo jsem se při záchvatech stavěl na hlavu já. Tloukl jsem tou hlavou o zem a třásl se křečemi a hrůzou, kdy přijde další záchvat a jak bude silný.

